

Lovforslaget indeholder så også erklæringen, som har givet anledning til mange bemærkninger i dag. Jeg må sige, at hver gang der bliver brugt udtrykket tonen i erklæringen, så studser jeg. Jeg ved ikke, hvad det for en tone, oppositionen læser i den her erklæring, men det er i hvert fald ikke den samme tone, som jeg læser i den. Måske siger det mere om oppositionens fordomme og de motiver, den forsøger at tillægge regeringen, end det gør om selve erklæringens indhold.

Kl. 16.55

Den erklæring, som man i fremtiden skal skrive under på, har en god balance mellem de pligter og de rettigheder, borgerne har i det danske samfund, og den følger også op på nogle af de områder, hvor vi i dag oplever, at der er nogle kulturelle forskelle i forhold til nogle af de grupper, der kommer til Danmark og søger om ophold.

Jeg kan tage nogle af de eksempler, som er blevet drøftet meget, specielt når man taler om tonen, bl.a. hele den diskussion om, at det er forbudt at slå sine børn, hvilket jeg er helt enig i og synes er godt, for man skal ikke have lov at slå sine børn. Men i erklæringen skriver man jo hverken under på, at man ikke slår sine børn i dag eller vil gøre det i fremtiden. Man skriver under på, jeg læser det højt: Jeg ved, at det i Danmark er forbudt at slå sine børn.

Vi gør opmærksom på, hvordan reglerne er i Danmark, og det gennemgående i erklæringen er sådan set, at man på den her måde bliver gjort opmærksom på, hvordan reglerne er, og hvilke værdier der er gældende i Danmark, lige så vel som der bliver gjort opmærksom på de rettigheder, man har som borger i Danmark, bl.a. at man via lovgivning er beskyttet mod diskrimination.

Der har også været diskussion om, hvorvidt man må slå sin ægtefælle. Det er jo sådan set ikke kun et budskab til den, der måske kunne finde på at slå sin ægtefælle, det er sådan set også et budskab til f.eks. den kvinde, der kommer herop, uanset om hun bliver familiesammenført med en etnisk dansk mand eller en mand med en anden etnisk baggrund, om, at hun faktisk er beskyttet via lovgivning, og at det ikke er lovligt, hvis hun bliver udsat for vold af sin mand. Så det er den jo lige så vel udtryk for.

Men jeg kan jo forstå, at der er store dele af oppositionen, som absolut vil lægge meget andet og nogle helt andre motiver i erklæringen end dem, som vi fra regeringens side lægger i den.

Så er der en helt selvstændig diskussion om Socialdemokraternes forhold til den her erklæring, og det føler jeg mig nødsaget til at kommentere. Jeg var selvfølgelig først og fremmest glad for at høre fra den socialdemokratiske ordfører, hr. John Dyrby, at man sådan set støttede de elementer, der handlede om integrationskontrakten, sygdomsopfølgning og de mange andre gode ting. Så finder man et figenblad, nemlig erklæringen, for at kunne sige nej til lovforslaget.

Jeg er nødt til at sige i forhold til det forløb, der har været, at faktisk på nær en lille ændring, fordi vi har imødekommet en bemærkning fra UNHCR, så er det ordret den erklæring, som de socialdemokratiske forhandlere nikkede til, inden de ville gå i tænkeboks om det, der vedrørte det andet lovforslag og hele den her diskussion om matchgrupperne.

Det var mig, der ledede forhandlingerne, og jeg sikrede mig, så vi ikke skulle tage det op igen, når vi skulle mødes igen den famøse fredag eftermiddag, at det, der gjaldt det her lovforslag, havde vi forhandlet på plads. Der blev nikked ja fra de socialdemokratiske forhandlere, også efter at vi faktisk havde lavet en række ændringer netop efter socialdemokratisk ønske. Derfor er det en overraskelse for mig at høre i dag, at Socialdemokraterne ikke støtter erklæringen.

Det er rigtigt, som hr. Thomas Adelskov sagde, at Socialdemokraterne gerne så, at den ikke blev en del af fremsættelsen. Mit argument var til Socialdemokraterne, som jo var enige i, at der skulle laves en erklæring, og var enige i indholdet af den, at vi selvfølgelig var nødt til at lægge den åbent frem, fordi den naturligt nok ville blive grundlag for diskussion, og den kunne vi derfor ikke gemme. Det kunne godt være, at Socialdemokraterne ønskede at gemme den erklæring, men jeg mente, at vi selvfølgelig skulle lægge den åbent frem og også gøre den til genstand for diskussion.

Kl. 17.00

Det var så måske den uenighed, vi havde. Men de ønsker om ændringer, der kom fra Socialdemokraterne, blev hvis ikke alle så stort set alle imødekommet.

Når man hører oppositionen, så lyder det jo, som om indvandrere i Danmark og de udlændinge, der kommer til Danmark, kun stilles over for krav og ingen muligheder gives, ja, og de stilles jo nærmest kun til pisk efter oppositionens ord.